

ARGUMENT

Tinerii despre Eminescu

Dan Stanca

Ne aflăm tot în luna nașterii lui Eminescu și avem surpriza să descoperim că nu toți tinerii din ziua de astăzi îl tratează pe Mihai Eminescu cu dispreț și suficiență. Din fericire mai sunt excepții, cel care-l iubesc pe poetul național și nu-l consideră "cadavrul din dulap" sau "mortul din debara" al culturii române, de care trebuie să ne descotorosim cât mai repede rîndă deja pînă și la mîntă născuții din "ac tinere" prea sclifosiți. Am în vedere o recentă apariție editorială la editura Vremea a unei tinere născută în 1986, Miruna Lepuș, carte intitulată "Despre Eminescu și ce am învățat descoperindu-l". Ea spune de la bun început: "Un poet național nu poate fi măreț numai într-o parte a operei sale, cea care convine, el e măreț în tot ce a scris..." Nu este aceasta o afirmație riscantă? Ba bine că nu. Autoarea însă nu are ce pierde sau nici nu se gîndește că ar putea să plardă ceva, cu alte cuvinte încă nu s-a stricat ca să-și facă tot felul de calcule pentru a nu supăra pe x sau pe y. Are puritate, candoare, forță, calități rarissime în ziua de azi. Se și hazardează, dar de ce nu ar face-o la așa o vîrstă frumoașă? Cartea ei poate fi privită și ca un simbol al celor care mai vor să înoate împotriva curentului. Și reușesc. Este o carte argument pentru o generație care nu a capotat integral, care nu vrea să fie în totalitate cool, care mai numără în rîndurile sale excepții fericite, deasupra curentului depersonalizant. De fapt, ce vrea cartea de față? Nimic altceva decît o privire nefragmentată și deci necenzurată asupra personalității eminesciene. Poetul nu a fost doar poet, deși noi acum așa îl vedem - cei care îl mai apreciem -, ci un gânditor profund, un om cu vaze preocupări în domenii dificile precum economia politică, sociologia, ca să nu mai vorbim de filosofie. Nu e drept să-l despați pe Eminescu de cloacul său naționalist, de îndărijirea sa conservatoare, de tot ce a făcut în scris în favoarea unei Români tradiționale,

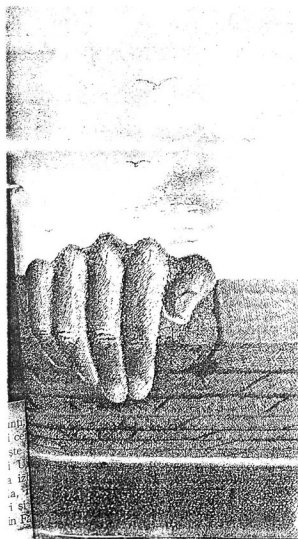
Au vrut să
pe Că

În urmă cu mai bine de un sfert de veac trei români au încercat să scape țara de dictator. Pentru aceasta au plătit scump... Începând cu data de 9 septembrie 1983, securitatea, posturile de miliție, rețelele de informatori ale ambelor organe au fost puse în stare de alarmă. În primele zile, la nivel național, gările, autogările, porturile maritime și fluviale, aeroporturile au fost puse sub observație. Timp de trei săptămâni, impresionante forțe umane și mijloace materiale au fost trimise pe cămpuri, prin păduri și bălți într-o operațiune de căutare cum nu se mai văzuse de pe timpul confruntărilor armate cu „bandele tinerilor revoluționari” din

ine

Nr. 656 Vineri, 30 IANUARIE 2009

ă-l supprime rușescu

MĂRTURII

Marlus Vasileanu

Demnitatea dialogului

A l putea obiecta, bineînțeles, că bunăta-
tea și amabilitatea sunt rezervate străi-
nilor, niponii fiind tratați cu altă
monedă. Nicidecum... Odată, o bună
prietenă, Yoko, a luat autobuzul de acasă până la
gară, trezindu-se, la destinație, că-și uitase portmo-
neul în apartament. Zorului, plin de sonchitudine, ră-
spus să nu-și facă nici o problemă, că îl va plăti „data
viitoare”. Ce șanse reale erau ca ea să nimerescă
aceeași mașină la întoarcere sau în ziua următoare?
Nu contează. Demnitatea umană trebuie păstrată, în
Japonia, cu orice preț. Devine aproape inutil să înșir
alci exemple nenumărate: cum am fost servit la
bancă, deși mă dușesem la ghișeu destinat impru-
muturilor, nu depunerilor de numerar, cum am
putut expedia o scrisoare, deși poșta se închisese de
aproape o jumătate de oră. Nimeni nu m-a insultat,
nu a ridicat tonul în prezența mea, nu a părut trist,
obosit sau plictisit că mă vede la față (nici măcar
vânzătoarele după opt-zece ore de lucru); mai mult,
m-am simțit permanent înconjurat de atenție nedisi-
mulate. Vinovat eu însumi de tarele naționale ale
țării și suspiciunii față de ceilalți, mă simt recon-
fortat că există un colț de lume în care umanitatea
nu a abandonat bunătațea, respectul mutual și
demnitatea”. Fragmentul de mai sus aparține unei
cărți pe care o așteptam: „Darurile zeiței Amaterasu”
(Ed. Institutul European, Iași, 2008), semnată de
Roxana Ghiță și Cătălin Ghiță, lectori ai Universității
din Craiova, care au avut cașca unei burse de studii
în Japonia între 2003 și 2007. Discursul românesc
despre Japonia a ajuns rareori la maturitate. A te
(re)cunoaște în spațiul pe care tocmai îl descoperi”
însamnă să dai călătoriei tale vectori de sacralitate.
Dar asta nu presupune să-ți pierzi identitatea,
să-ți abandonezi rădăcinile. Acta reusce în discursul lor

poet, desi noi acum aŃi cu cel care Ńi mai apreciem", ci un gânditor profund, un om cu vaste preocupări în domenii dificile precum economia politică, sociologia, ca să nu mai vorbim de filosofie.

naționalist, de îndărărire a sa conservatoare, de tot ce a făcut prin scris în favoarea unei Români tradiționale, care nu se lăsa coruptă, sedusă, fermecată de spiridușii modernizării. Așa cum și autoarea noastră - și mai sunt și alții ca ea - nu răspunde prezent solicitărilor pe care actualul spirit anti-spirit al vremurilor le face. Într-o asemenea lumină se cuvine să vedem încercarea tinerei. Nu e vorba de laudă aici, fiindcă ea nici nu are nevoie de așa ceva. Impresia noastră este aceea că nu a întocmit acest studiu pentru a primi lauri, premii, pentru a fi răsfățată de unul sau de altul. Poate ea ar dori să fie aprig urecheată pentru curajul de care a făcut dovadă. Desigur, luând cartea la bani mărunți descoperi anumite observații care nu-și au locul. Aceasta înseamnă că ar fi trebuit să funcționeze un discernământ mai sever. Iar regina Marii Britanii până la 1900 a fost Victoria și nu Elisabeta... Dar nu căutăm nod în papură, dimpotrivă. Apreciez gestul, intenția, alonja unui spirit tânăr. De asemenea eminescologi avem nevoie... ■

UN GÂND

Impozit pe vicii și virtuți

Mihai Vlasie

Cât de mult ar crește bugetul oricărei țări dacă s-ar pune impozit pe vicii! Despre aceste venit fabulos discută două personaje din „Călătoriile lui Gulliver” de J. Swift (scriitor englez, 1667-1745): „Am ascultat o discuție foarte aprinsă între doi profesori cu privire la cele mai lesnicioase și mai eficace mijloace de a lua bani de la supuși, fără a-i supăra cu ceva. Primul afirma că cel mai strășnic mijloc ar fi să se pună un anumit viciu și pe nebulnie, iar suma ce ar urma să o plătească fiecare om să fie hotărâtă, în chipul cel mai nepărtinitor, de un juriu compus din vecinii lui.” Eu cred că și prin impozitare numărul vicioșilor nu s-ar micșora, dar de pildă statul de azi ar strânge sume mari pentru investiții, lefuri, pensii etc. „Cât despre cinste, dreptate, înțelepciune, spune personajul lui Swift, să nu fie puse la nici un fel de impozit, deoarece sunt însușiri atât de rare încât niciunul nu le va recunoaște semenului său...” Da, virtuțile nu sunt aducătoare de bani, fie că sunt rare, fie că nu le ia nimeni în seamă, chiar și statul. Așadar iată o sugestie pentru guvernul de azi: dacă vrea să treacă mai repede prin criză, să impoziteze viciile. Scriind aceasta nu jignesc pe nimeni, căci iată ce spune filosoful stoic, împăratul roman, Aureliu: „Oricunde te-ai duce cu gândul, vei găsi aceleași vicii de care e plină istoria... și care sunt din belșug în cetăți și în case.” ■

Într-o operațiune de căutare cum nu se mai văzuse de pe timpul confruntărilor armate cu „bandele contrarevoluționare” din munți, în anii '50.

Alexandru Mihalcea
Marian Moise

Au fost folosite nu numai mașini de teren ci chiar și elicoptere. Erau cercetate autobuzele de linie, faimoasele RATA - dar și mașinile care-i transportau pe studenții și elevii scoși la muncă „voluntară” - de fapt cum nu se poate mai obligatorie - în agricultură. Filtrele de pe șosele însemnau oprirea și scotocirea tuturor vehiculelor. La 30 septembrie uriașa operațiune a încetat. Brusc, cum se pornise. Desigur, grosul populației nu a știut nimic. Secretomania funcționa din plin. Bănuieți și zvonuri au existat, dar nimic precis. Cu excepția unui grup restrâns, adevărul a rămas ascuns, și nici acel grupușcul, alcătuit din funcționari de rang foarte înalt din conducerea aparatului de reprimare, n-a aflat decât faptele, nu și mobilul lor real. Cercetările au încetat în momentul arestării tinerilor Viorel Roventu, Năstase Petre și Nicolae Stanciu. Fapta săvârșită de aceștia era, în ochii regimului, de o gravitate extremă: spărseseră un post mobil de muniție de câmp în jurul unui mobil de muniție. Adevăratul mobil al acțiunii lor nu s-a aflat decât după căderea lui Ceaușescu, fapta care, paradoxal, le-a îngreunat cumplit situația. În cele ce urmează, ne întemeiem pe mărturia, de primă mână, a lui Viorel Roventu, condamnat la moarte și salvat, prin efectul unui decret de grațiere, de glonțul în ceață, metodă însușită din luminoasa experiență a KGB. Domnul Roventu a avut amabilitatea de a ne relata pe larg faptele. Din rațiuni de spațiu, nu vom prezenta decât elementele esențiale.

”

Adevăratul mobil al acțiunii lor nu s-a aflat decât după căderea lui Ceaușescu, fapta care, paradoxal, le-a îngreunat cumplit situația.

„În 1981 lucram pe șantier sofer pe o basculantă de la duminică, în parcul Roventu Craiova, m-am așezat pe o domn care citea Scările atenția un articol, cu literă economiile făcute în urma cartele cu produse de bază: persoană: un litru de ulei de zahăr, o jumătate de pâine. Plus benzină, tot carne măslina - erau produse rare în piețe sau alimentare. Pe grame de carne treceam noaptea întreagă... La început am luat un articol, m-am manifestat nemulțumită, conducătoare. Cei de pe șantier, erau cei mai înțeleși cele necesare coșului de la reea populației o puteai în cozile interminabile de menii neajunsurile. Eu am fost în discuție încă avea ce-mi trebeau, eu lă străpuns cu privirea secundă de tăcere, iar de oameni cu ținele sumedenie de întrebări. Mai târziu, Roventu terlocutorul său să era sau nu omul sofer să fie prudent, fusesse timpul lui George mai făcuse cunoștință cu universitar Raul Volmică i-a fost surprins venit să-l caute pe el, că țara are nevoie el - de afirmația mea mi trebuie l-aș terminat delungi discuții. Raul soferul avea o prebită, își terminase de sergent-major, rezervă. Într-o zi, l-a să facă parte dintr-un vederi antitotalitarism. Roventu a vizitat „Profesorul Volmică de convingere” și șantier misonar l-a recomandat

...ul Iașnilă,
tone. Într-o
anecscu din
ancă, lângă
Mi-a atras
pari, despre
celebrele
o lună, de
biogram de
asta pe zi.
brânză,
le găseai
două kilo-
tă o
mi
sc întreg
Mi-am
de la
clasa
citori și
lipsiți de
bulgumi-
ei stănd
tau oia-
bântat
dacă aș
Omula
câteva
nevoile
lui o
părit.
că in-
hărlu
ive
pe
toc-
torul
Nu
ul a
em,
ese
ine,
ce-
in-
că
se-
dul
în
tea
cu
iar
ri.
te
al n

2004

apartamentul cărui a fost primit în gazdă până a plecat din Craiova.

Apoi a început pregătirea! I s-a dat să citească revista „Lumea”, cu articole despre atentatul împotriva Papei Ioan Paul al II-lea, cărți despre societăți închise precum luptătorii Ninja și clanurile mafio- te în sânul cărora jurămintele privind păstrarea secretului erau sacrosancte. Nici acum nu poate dezvălui toate laturile formării sale! I s-a dat un nume conspirativ, „Victor”, profesorul fiind „nea Radu”. A fost învățat să cifreze un mesaj și, după ce a plecat din Craiova, prin astfel de mesaje au comunicat.

Rovențu s-a stabilit la București, în apropierea Politehnicii, în Grozăvești. Camera avea și o anexă, o pivniță, nefolosită de mai mulți ani, ideală ca ascunzătoare de obiecte. În plus, avea acces la încă o locuință, procurată tot prin grija profeso- rului, pe strada Iacob Negruzzi, aproape de Gara de Nord, loc strategic pentru părăsirea Capitalei la nevoie.

„Am discutat mult despre suprimarea lui Nicolae Ceaușescu – ne relatează Viorel Rovențu. Au fost puncte de vedere pe care nu le-am acceptat. Profesorul găse pe Calea Victoriei o pară galbenă și propu- nea să se tragă din podul acestuia asupra dictatorului, cu o carabină cu amortizor. Ne-am contrazis mult pe tema asta, el era creierul acțiunii dar în teren lucrurile stă- teau altfel. Eu eram omul din teren și vroiam să procedez cum credeam eu de cuviință, în siguranță pentru noi. Am con- venit să lucrăm pe etape, prima fiind for- marea echipei. Aveam nevoie de doi prie- teni adevărați. Unul era Năstase Petrică, mi-era ca un frate încă din copilărie. De profesie mecanic de utilaje grele. Amân- dol făcusem box la clubul Voința din Giur- giu, avea, ca și mine, motocicletă Jawa, ideală pentru ce plănuiam. M-a urmat fără să ezite. Ne mai trebuia cineva, un om «la distanță», și l-am racolat pe un coleg de muncă, șofer la aceeași autobază, Nicolae Stanciu, care locuia temporar la concubina lui din Stănești de Giurgiu, comuna mea natală. De fel, Stanciu era din satul Remuș, comuna Frăești, tot din județul Giurgiu. Ni s-a alăturat imediat.”

continuare în pag. 19

Roxana Ghiță și Cătălin Ghiță, lectori ai Universității din Craiova, care au avut șansa unei burse de studii în Japonia între 2003 și 2007. Discursul românesc despre Japonia a ajuns rareori la maturitate. A te

înseamnă să dai călătoriei tale vectori de sacralitate. Dar asta nu presupune să-ți pierzi identitatea, dimpotrivă, o împlinești. Asta reușesc în discursul lor cei doi olteni care descoperă Japonia cu demnitatea celui care știe a-și reține extazele ieftine, dar și a admira fără rest acolo unde se cuvine. Astfel, ceea ce izbuteste din belșug această frumoasă carte este demnitatea dialogului între culturi. Cel doi autori manifestă discreție (aproape japoneză) în privința contribuției fiecăruia, precizând, totuși, că incitantele capitole sunt scrise fie de unul, fie de celălalt. Doar fotografiile, foarte inspirate, aparțin exclusiv Roxanei Ghiță, care le-a și adunat în câteva binemeritate expoziții. Fie că vorbesc despre „Nihilismul activ sau iluzia sinuciderii”, fie de „Erosul nipon: între metafo- rizare și pragmatism” ori de „Fizica și metafizica veacului”, autorii te țin treaz, scriind cu umor, simț (auto)critic bine strunit și cu rafinat talent. Toate acestea provin, desigur, și dintr-o reușită priză la spațiul spiritual japonez pe care cei doi o au, fiecare marcat de propria-i sensibilitate. Prin această carte unul din darurile zeiței Amaterasu, oglinda, stă și la îndemâna cititorului român. Această oglindă poartă un nume: Japonia. I

”

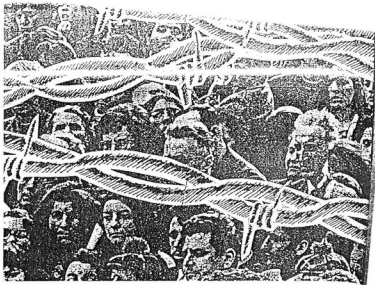
Nimeni nu m-a insultat, nu a ridicat tonul în prezența mea, nu a părut trist, obosit sau plictisit că mă vede la față (nici măcar vânzătoarele după opt-zece ore de lucru); mai mult, m-am simțit permanent înconjurat de atenție nedisimulată. Vinovat eu însumi de tarele naționale ale țării și suspiciunii față de celălalt, mă simt reconfortat că există un colț de lume în care umanitatea nu a abandonat bunătatea, respectul mutual și demnitatea.

Proletcultismul, între ocară și oportunism

» În pagina 18, documentar în aldine

liniarile de perimetru ale celor „productiv-record” urma să fie văzute de Ceaușescu, în zonă erau sute de muncitori, cei trei se puteau fiola fără să atragă atenția.

Au făcut o recunoaștere în teren și au unde coloana oficială nu putea merge cu mai mult de 40 la oră din cauza curbilor, iar terenul permitea camuflarea perfectă. Rămăne de rezolvat problema armelor. De aici vom reproduce relatarea lui Roventu: „Trebuia să găsim un post de miliție mai izolat, într-o localitate cu șosea și cale ferată ca să nu se știe direcția în care am fi luat-o. Am ales postul de la Osica de Sus – Olt, situat lângă un bufet și un magazin sătesc. În imediata vecinătate era gara CFR. Ne-am informat și am aflat că paznicul de la post obișnuia să plece acasă în zori, după ce pleca din stație personalul de 4.30. Am trecut la acțiune. Ne-am dus la Slatina, am reperat un garaj din care am furat o Dacie cu care am plecat la Osica. Am așteptat. A plecat trenul, a plecat și paznicul. Am parcat pe un gang în spatele postului, Stanciu a asigurat paza, iar eu am distrus goarna sistemului de alarmă dintr-o singură lovitură, cu un obiect dinaintea pregătit. Am spart lacătul, am deschis ușa de la intrare, am spart ușa camerei de armament. Am luat două pistoale AKEM, 500 de cartușe și opt încărcătoare. Eu și Năstase am încărcat câte un sector cu cartușe, amândouă pistoalele cu cartuș pe țevă. Ca să nu se bănuie că suntem trei, am luat numai două pistoale-mitralieră. Până la 10.00, în afară de două pistoale-mitralieră AKEM, erau și carabine ZB și Manlicher, probabil ale gărzilor patriotice. Întorcându-ne în hol, am deschis ușa biroului postului și am tăiat firele unei baterii auto ce alimenta sistemul de alarmă, apoi am pus dosarele, registrele, înscrisurile, cătușele într-o foaie de cort și am ieșit. Am înscuit ușa de la intrare cu o cheie mincinoasă, am tras grăjăul, am închis lacătul spart cu unul identic în butucul căruia am băgat bețe de chibrit pentru a întârzia pe milițian să constate spargerea. (În anchetă am auzit că milițianul a umblat după un bombarier dar năpustindu-l să taie lacătul, până la urmă l-a spart). Trucul a mers, descoperirea spargerei a fost întârziată. Nelăsând vreun indiciu, am plecat spre Capitală. Pe șoseaua Alexandria-București, în dreptul localității Bujoru am observat venind dinspre București Dacia, mașină după

mașină cu câte cinci bărbați în fiecare. Trebuia urgent să părăsim șoseaua, nu mai aveam mult până la „borcanul” de la Ghimpați. Eram pregătiți. Pe bancheta din spate, Stanciu și Năstase încărcau sectoarele cu cartușe, am ieșit de pe șosea și ne-am îndupnat în pădure. Mai toată ziua am citit înscrisurile. Am oprit ce era mai important, notele informative ale prădătorilor din Osica («Notă informativă. Sursa vă informează că în ziua de ... m-am întâlnit la biserică cu X. L-am întrebat ... și a răspuns că ...»). Cel mai mult ne-a impresionat o hartă a localității cu niște puncte, probabil casele celor urmăriti de miliție și securitate. *Aveam documente la-m dat lui Volcinski iar actelor și dosarelor le-am dat foc.* Am distrus numerele de înmatriculare, seria motorului și a caroseriei și am așteptat căderea nopții. Am luat-o către Dunăre. În apropierea fluviului, zeci de pompe plutitoare băgau apă într-un canal de irigații. La capătul canalului, unde apa avea adâncime de 9-10 metri, am împins mașina, după ce i-am pus dale de beton. Apa spală amprente și chiar dacă se descoperia mașina, cu greu putea fi identificată. În cele din urmă a fost identificată și recuperată după ce ne-au băgat la anchetă...”

Cu gonaci Securității pe urme

E lesne de imaginat reacția autorităților la furtul de armament și muniție. De nimic nu s-a temut securitatea și miliția decât de

armele lăsate pe mâna cetățenilor. Probabil că au urmat sancțiuni drastice, aplicate celor vinovați de neglijență. Cert e că au fost înăsprițe măsurile de asigurare și pază a depozitelor, iar filtrele rutiere și controalele au fost extinse la nivelul întregii țări. Cei trei „sau dat la fund”. Roventu și Năstase au hotărât, totuși, să meargă la Gostinu ca să stabilească exact locul acțiunii. Erau două curbe succesive, trăgătorii ar fi fost la o distanță variind între 20 și 50 de metri față de țintă. După atentat ar fi fugit cu motocicletă lui Roventu. Ca măsură suplimentară de precauție, confecționaseră tripodul ca să-i onorească pe eventualii urmăritori. Le-ar fi aruncat în drum și pistolul lor fi spart. Vizita fusese anunțată pe 17 septembrie, dată când Ceaușescu ar fi trebuit să vină la Gostinu. Roventu și Năstase au făcut o ultimă recunoaștere, pe motocicletă. De la angajați ai primăriei Giurgiu am aflat că „Tovarășul” nu mai vine acolo și că s-a dus la Fetești, în județul Ialomița.

Conspiratorii și-au schimbat planul, au luat trenul până la Drăgănești-Vlasca (județul Teleorman), au furat o mașină și s-au îndreptat spre Fetești. Aveau în mașină armele și muniția. La intrarea în Căllărași, echipajul unei Dacie a miliției le-a făcut semn să tragă pe dreapta. La volan era Roventu. „Ajunși în dreptul lor, am lăsat impresia că opresc, dar am demarat puternic. A urmat o cursă ca-n filme, am tras după noi. Goneam din răspuțeri. Aproape de podul peste Borcea era al blocaj. Am virat dreapta, am părăsit șoseaua, am abandonat mașina. Spi dimineată, cu o mașină de ocazie, ai ajuns la Fetești. Acolo am aflat de localnici că nici vorbă nu era de vizită Securității la sfârșit pe Ceaușescu să mai facă nici o vizită de lucru până sunt prinși autorii spargerei.” Am obser o puternică concentrare a milițienilor

”

Viorel Roventu a mai stat, însă, peste opt ani în pușcărie, fiind eliberat la 15.03.1990, prin decret individual de oiație semnat de președintele Constantinescu! A fost un om care 7 ani în lanțuri!

DOCUMENTAR *aldine*

ne pe Ceaușescu

Constantinescu

grupului de universitare care considerau că singura soluție de salvare" este Tudor Bugnariu, primul primar al Clujului după 23 august 1944, fost decan al Facultății bucureștene de filozofie, ginerele lui Lucian Blaga, Mircea Stoica, profesor de drept la ASE, Simion Pop, fost decan la Facultatea de drept de la Cluj. Anchetatorii au vrut să afle cine era în spatele grupului de tineri dar tăria jurământului a biruit durerea supliciilor. "Eram și noi uimiți, atât cât mai puteam simți, de faptul că mai rezistam. Ne trezeam din leșin și ne luam iar la bătaie. Ne doream să ne împuște ca să scăpăm de chinuri!" La un moment dar, Roventu și-a dat seama că anchetatorii evitau cu grijă orice legătură cu zona factorului politic. Omul este convins că șefii securității intuiau adevăratul mobil al sustragerii de arme – dar lozincă oficială era că întreaga suflare românească îl venera pe iubitul Conducător!

Nu e greu de înțeles că organele tremurau de frică la gândul că geniul Carpaților ar fi putut afla de conspirație. Ele ce păzeau?! Așa că, din acel moment, lucrurile s-au precipitat întrucât „afacerea” trebuia grabnic lichidată. La 1 octombrie arestații au fost duși la expertiză psihiatrică la Spitalul Penitenciar Jilava, iar la 12 octombrie a fost emisă sentința nr. 63 – dosar penal 391/1983, pronunțată în sedință secretă, în regim de maximă urgență, a Tribunalului Militar București. Esențialul: tustrei au fost condamnați la închisoare pe viață în conformanță cu decizia nr. 70/27.10.1983 a Tribunalului Suprem – Secția Militară. Motivul condamnării: „furt calificat în paguba statului obștei, cu consecințe deosebit de grave”. Este drept că la anchetă arestații

rebeli vor să provoace o revoltă și să-și însușească arme și muniție din depozitul penitenciarului cu intenția de a se deplasa la București ca să boicoteze alegerile din 20 mai 1990."

Avertizam, la început, că puținătatea spațiului ne obligă să renunțăm la anumite aspecte ale cazului (care, oricum, va fi prezentat detaliat într-o carte).

Nu putem, însă, omite că tot în luna mai 1990, procurorul general a promovat recurs în anulare, respins de Tribunalul Suprem – Secția Militară cu motivația că hotărârile pronunțate de instanțele militare „sunt legale și temeinice”. „S-a scris că președintele Iliescu i-ar fi cerut sfatul în privința grațierii noastre unui consilier și acesta l-a informat că suntem autori tentative de asasinare a fostului președinte Nicolae Ceaușescu. «Dacă l-au ratat pe Ceaușescu, pe dumneavoastră nu vă mai ratează», a fost răspunsul consilierului."

De unde se știa de tentativa de suprimare a dictatorului? Simplu, din memoriile trimise din închisoare noilor (?) autorități. Legată intim de regimul comunist, administrația penitenciară de atunci s-a îndărit și mai mult împotriva celor trei.

Evadarea – singura de acest fel din țară

Transferat la Aiud, Roventu a reușit să fie trimis la spital, împreună cu doi prieteni, Batiu Sorin Emil și Covaci Atila. „Simulând că suntem bolnavi, dându-i mici atenții deținutului de la cabinetul medical, am fost eliberați și am plecat la spital pentru Spitalul Jilava. Purtând lanțuri, tustrei, ne-au pus separat într-o «cușetă», împreună cu încă doi deținuți."

La perchezita de plecare, am trecut cu bine. Carărilor nu le-a dat prea mult de lucru.

ur urmarea cursei nocturne cu

în căutorii că spațiul nu ne
intrăm în detalii.

in, totuși, că s-au întâlnit cu un
de milite, secundat de câțiva
a vrut să-i legitimeze, cu
până. În loc de buletine, din
es armele. Rezultatul: miliția
armat și legat cu propriile lui
lui au fugit înfricoșați. Cu o
zie" au ajuns în Insula Mare
la o stână au furat doi cai,
poi, în momentul când doi
lângă un ARO i-au repetat
trăga spre ei. S-au refugiat

mpă la un apăsător cap, cu
cât să se camufleze, și
acoperindu-se cu pământ.
și soldați dar, deși pare
descoperit. Au reușit să
în cariera Ovidiu. De la
perat securitatea după ce

ă ne împuste de chinuri!"

aras, în timpul urmăririi,
bruse. Expertiza balistică a
li nu au folosit armele.
et de furtul de la Osica a
1.787 de lei. Primul a fost
ar Roventu la cinci zile
rearea acestuia a fost de
Postelnicu, șeful secu-
post arestat în triajul Valu
Direcția Anchete de la
rețuți prin „comitetul de
din două rânduri de
cu bastoane care i-au
ceput ancheta, condusă
onar Tudor Stănică și
Postelnicu. Credincioși
au scos o vorbă despre
celalți membri ai

moarte. Verdictul a fost confirmat prin
decizia nr. 70/27.10.1983 a Tribunalului
Suprem - Secția Militară. Motivul con-
tului obștesc cu consecințe deosebit de
grave". Este drept că la anchetă arestați
au declarat că aveau intenția să spargă o
agenție CEC, în care scop se înarmaseră...
Nici așa nu poate fi vorba de consecințe
deosebit de grave. Nici așa sentința nu se
justifică. Este cert că sistemul opresiv se
răzbuna pe cei care cuteseră să-i pună la
încercare atotputernicia.

Bătăle pe ritm de lambada

Tinerii, care au cunoscut îngrozitoarea
existență din „camera zero", a condam-
naților la moarte, au scăpat de glonț prin
efectele decretului prezidențial 124/1984,
prin care pedeapsa li s-a fixat la 25 de ani.
După 4 ani, la 26.01.1988, a fost emis
decretul 11 prin care cei 25 de ani au fost
reduși la 20 de ani. Au venit evenimentele
din 22 decembrie 1989. În mod normal, în
zua următoare cei trei ar fi trebuit să fie
eliberați. Viorel Roventu a mai stat, însă,
peste opt ani în pușcărie, fiind eliberat la
15.03.1990, prin decret individual de
grație semnat de președintele Constan-
tinescu! A fost închis în total 15 ani și 5
luni din care 7 ani în lanțuri! La 7.10.1990
sub semnătura procurorului general Gh.
Robu, procuratura generală a emis decizia
de suspendare a executției pedepsei nr.
19821/3429/90, act care, din motive necu-
nosute, nu a fost pus în aplicare, crimi-
nali cu două crime la activ au fost elibe-
rați, Roventu, nu.

În data de 12/1988 (Revista 10/1988)
atunci închis la Craiova) tuturor celor ce
aveau lanțuri li s-au scos. La fel și lui - le
s-a purta de 4 ani și 4 luni - dar numai timp
de o oră! I s-au nituit la loc, din ordinul
comandantului Chiș (care va deveni, după
Revoluție, șeful DGP!). A declarat greva
foamei și a fost băgat într-o celulă unde a
fost legat de pat. Singura „asistență medi-
cală" a fost întrebarea repetată la fiecare
schimb de carali - n-ai murit, bă? Trans-
ferat la penitenciarul Colibași, imediat
după căderea lui Ceaușescu deținuții
rămași și-au luat măsuri de autoprotecție,
fapt care comandantul Cârțu l-a inter-
pretat ca revoltă. La 18.05.1990, a început
represiunea. Deținuții au fost băuți
groaznic. „Ne scoteau din cameră de câte
ori se cânta Lambada la radio și cele 4-5
milițieni tăbărau pe noi, cei puși în
lanțuri, până ne zdrobeau". A fost ucis în
bătăie deținutul Ivașcu Viorel, căruia i s-a
zdrobit ficatul. La începutul regimului
neocomunist al lui Iliescu, a răspuns
cineva pentru crimă?

„Logica acestei represiuni - declară
Roventu - a fost următoarea: torționarul
Cârțu a folosit o minciună, precum că din
informațiile obținute reiese că liderii

„marii deținuți" de la „cameră zero" că-
cal, am fost trecuți pe tabelul de cursă
pentru Spitalul Jilava. Purtând lanțuri,
tustrei, ne-au pus separat într-o „cușetă",
într-o cameră cu două uși și două ferestre.

La percheziția de plecare, am trecut cu
bine. Caraliilor nu le-a dat prin gând că, în
ascunzătorii decupate în talpa bocancilor
lui Roventu, se aflau două mici guri de
lup, două burghie de oțel, o coarbă minia-
turizată și două fragmente din pânză de
bomfaier - totul procurat din fabrica Aiud
contra țigări și mâncare.
Roventu găsea la biblioteca pușcăriei o
carte tehnică despre confecționarea
vagoanelor de cale ferată la uzinele Arad;
își făcuse o idee despre grosimea tablei
(1,5 - 2 mm) în funcție de care calculese
„sculele". Și-au tăiat lanțurile, au decupat
tabla... patru au sărit din vagon în
apropierea stației Bodoc, de lângă
Tușnad. Unul a refuzat să fugă. A dat
 alarma și, după câteva ore au fost prinși.
Roventu a fost ținut 50 de zile într-un
izolator care n u mai fusese folosit de pe
 vremea deținuților politici. Aproape două
luni în aceleași haine, nebarbierit, fără
medicamente. A fost băgat într-un soi de
„groță" subpământeană, cu apă prelin-
gându-se pe pereți și belciugă fixate în zid,
ca în temnițele medievale. De ce a eva-
dat? Pus în imposibilitate de a-și găsi dreptea-
te, cu recursul în anulare respins, cu
sănătatea zdruncinată de ancheta bestială
și de supliciile din închisori în anii de
dețenție de tip criptocomunist, disperat,
Roventu s-a decis să evadeze.

Pe lângă sprijinul profesorului Constantin
dl. Liviu Petrina, președintele fundației
„Gratia Pro Dei", au făcut remarcabile
eforturi pentru eliberarea deținuților
Roventu și Stanciu (Năstase fusese
eliberat condiționat). „Datorită lor,
cadu i-a fost prezentat președintelui
Emil Constantinescu, semnatul decre-
tului de grație individuală. Roventu a
intrat în închisoare la 26 de ani și a ieșit
la 41. Acum 10 ani.

De atunci a îndurat umilințe, a fost
marginalizat. S-a căsătorit și are doi
copii în întreținere. Deși acțiunea celor
trei a fost de esență pur politică, nu li se
recunoaște calitatea de foști deținuți
politici; în consecință, nu primesc nici
bruma de bani pe care o primesc foștii
deținuți politici (în timp ce torționarii
lor se bucură de pensii nerulate, în
jur de 200 de milioane vechi, adevărată
sfidare la adresa bunului-simț și a
moralei).

Prin fapta lor și prin chinurile în-
durate, au fost și s-au comportat ca
adevărați eroi. Considerăm că guver-
nanții au datoria de a reexamina cazul
și de a le acorda mijloacele de subzis-
tență care, de drept li se cuvin. ■